

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 23/2021-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom doc. JUDr. Štefanom Kočanom, PhD., Nitrianska 1837/5, Piešťany, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4 C 126/2009 z 25. augusta 2016, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co 53/2017 z 15. júna 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 87/2018 z 27. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

S ť a ť n o s ť n á a r g u m e n t á c i a

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť (podaná na poštovú prepravu 18. júla 2019, pozn.) [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 126/2009 z 25. augusta 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co 53/2017 z 15. júna 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 87/2018 z 27. marca 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Vec napadla ústavnému súdu 22. júla 2019. V súlade s čl. X bodom 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 bola táto vec prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Strakovi. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 schváleného 27. mája 2020 a dodatku č. 2 schváleného 1. októbra 2020 je na konanie vo veci príslušný tretí senát ústavného súdu v zložení Martin Vernarský (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Robert Šorl.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ sa ako žalobca v 1. rade spolu s [REDACTED] ako žalobkyňou v 2. rade a [REDACTED] ako žalobcom v 3. rade domáhal určenia, že sú podielovými spoluvlastníkmi časti parcely [REDACTED] v katastrálnom území Považská Bystrica, zapísanej na [REDACTED]

v rozsahu 86 m², bližšie špecifikovanej v žalobe (ďalej len „nehnutelnosť“). Žaloba bola pôvodne podaná [REDAKOVANÉ] (matka sťažovateľa a žalobcov v 2. a 3. rade, pozn.), ktorá však v priebehu konania vedeného na okresnom súde zomrela.

3. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému priznal proti sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie (žalobcovia v 2. a 3. rade nemali záujem na ďalšom vedení sporu a už v roku 2011 oznámili, že nechcú ďalej spor viesť, súhlasia so súčasným stavom a stanoviskom žalovaného, pozn.). Krajský súd potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti sťažovateľovi.

5. Sťažovateľ podal 11. novembra 2017 dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa napadnutým uznesením odmietol ako neprípustné a priznal žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

6. Sťažovateľ tvrdí, že napadnuté rozhodnutia sú nezákonné a boli nimi opakovane porušené jeho základné práva. Okresný súd a krajský súd sa podľa jeho názoru nevysporiadali so všetkými skutočnosťami, ktoré sťažovateľ v konaní uviedol. Poukazuje „... najmä na neúplné dokazovanie, kde neboli na pojednávaní vypočutí svedkovia. Súd objektívne nevyhodnotil dôkazy, ktoré som podal na Okresnom súde. Moje návrhy na dokazovanie súd v plnom rozsahu zamietol, nesprávnym procesným postupom, na ktoré som mnoho krát upozorňoval a v mnohých písomnostiach spracoval, čím mi znemožnil, aby som uskutočňoval svoje procesné práva, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. No na druhej strane dôkazy, ktoré predložil žalovaný a podľa môjho názoru (aj som to dokazoval a dokázal vo svojom dovolaní) boli a sú sfaľšované, tieto údajné dôkazy súd vyhodnotil ako pravdivé a tie naše originál nefalšované ako irelevantne ako falšované, zle spracované.“.

6.1 Ďalej sťažovateľ zdôraznil, že okresný súd ani krajský súd nevysvetlili, prečo nevykonali dôkazy navrhnuté sťažovateľom a nevypočuli svedkov, ktorých vypočutie bolo podľa názoru sťažovateľa potrebné. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ uviedol, že *„Najvyšší súd odmietol dovolanie, hoci som presvedčený, že boli porušené dovolacie dôvody. Už týmto momentom bolo porušené aj sťažovateľovo právo na spravodlivé súdne konanie...“*.

6.2 V závere sa sťažovateľ domáha priznania finančného zadosťučinenia z dôvodu, že porušením jeho základných práv došlo k výraznému zásahu do jeho života, zasiahlo aj jeho najbližších a spôsobilo mu nemalé problémy.

7. V doplnení ústavnej sťažnosti podaniami doručenými ústavnému súdu 9. júna 2020 a 29. júna 2020 sťažovateľ v podstate hodnotí skutkovú situáciu, ktorá bola posudzovaná pred všeobecnými súdmi, a vyslovuje úvahy, akým spôsobom malo dôjsť (podľa jeho názoru) k spravodlivému rozhodnutiu, a žiada ústavný súd, aby *„dal vykonať vymeranie nášho pozemku“*.

8. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, Ústavy Slovenskej republiky postupom ako aj rozhodnutiami a to uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 87/2018 a predchádzajúcich rozhodnutí rozsudok vydaný Okresným súdom v Považskej Bystrici č. k. 4C/126/2019 a proti rozsudku vydanému v odvolacom konaní Krajským súdom v Trenčíne sp. zn. 19Co/53/2017 ako sťažovateľa porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 87/2018 a predchádzajúce rozhodnutia rozsudok vydaný Okresným súdom v Považskej Bystrici č. k. 4C/126/2019 a rozsudok vydaný v odvolacom konaní Krajským súdom v Trenčíne sp. zn. 19Co/53/2017 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu v Považskej Bystrici na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia o výške 296,44 €, ktoré je povinný porušiteľ v I. II. III. rade zaplatiť do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

4. Všetky náklady na vymoženie svojim zákonných práv súvisiace s touto kauzou ktoré činia spolu 10 000 eur. ďalej odškodné, majetkovú a nemajetkovú ujmu, za používanie cudzieho majetku. Čo po sčítaní je 60 000 eur. “

II.

Relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

15. Sťažovateľ je v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

16. Ústavný súd podotýka, že hoci sťažovateľ v texte svojej ústavnej sťažnosti namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), v samotnom petite sa domáhal iba vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd s ohľadom na viazanosť petitom posudzoval iba článok výslovne označený v petite ústavnej sťažnosti.

**K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým
rozsudkom okresného súdu**

17. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne (IV. ÚS 236/07, III. ÚS 282/2020).

18. Z podania sťažovateľa a jeho príloh vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Uplatnenie právomoci krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 115/07). Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

**K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým
rozsudkom krajského súdu**

19. Podstata argumentácie sťažovateľa je založená na tvrdení, že napadnutý rozsudok krajského súdu (a aj napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorý mu predchádzal) je nezákonný, v konaní pred okresným súdom bolo vykonané neúplné dokazovanie bez odôvodnenia, prečo neboli vykonané dôkazy, ktorý sťažovateľ vykonať navrhol, a v dôsledku toho došlo k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

20. Ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inšinciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité

zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

21. Krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu. Vzhľadom na to ústavný súd tiež zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Ústavný súd sa preto oboznámil aj s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu.

22. Krajský súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu uviedol:

«Odvolací súd dôvody pre zadováženie listinných dôkazov, navrhovaných žalobcom 1) v priebehu súdneho konania, ako i v odvolacom konaní, vrátane nariadenia ďalšieho kontrolného znaleckého dokazovania v danej veci, rovnako ako súd prvej inštancie, nezistil. V konaní bolo vykonané znalecké dokazovanie súdnym znalcom,

ako i kontrolné znalecké dokazovanie ďalším súdnym znalcom, ktorých závery sú jednoznačné a totožné v otázke, či v parcele žalovaných [REDAKOVANÉ] sa nachádza časť parcele žalobcov ([REDAKOVANÉ] o výmere 86 m, keď obaja znalci na uvedenú otázku odpovedali jednoznačne záporne, preto je žaloba žalobcov bez akýchkoľvek pochybností nedôvodná. Otázky, ktoré mienil žalobca 1) riešiť ďalším dokazovaním, ktoré sa týkali tej skutočnosti „kde sa nachádza zvyšok ich parcely nad výmeru 521 m²“, resp. otázok týkajúcich sa nadobúdacích titulov vlastníctva na strane žalovaného, mapových podkladov od roku 1947 a pod. nie sú predmetom tohto súdneho konania a nebol žiaden dôvod na tieto otázky vykonávať v tomto súdnom konaní dokazovanie. Významnou v danej veci bola výlučne otázka, či žalovaný zasahuje do vlastníckeho práva žalobcov alebo nie, ak áno, v akom rozsahu. Pokiaľ zo znaleckého dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalovaný do vlastníckeho práva žalobcov nezasahuje a v jeho pozemku sa žiadna časť pozemku žalobcov nenachádza, ďalšie dokazovanie, navrhované žalobcom 1), bolo nedôvodné. Zo spisu nevyplýva, že by znalci neprihliadli na všetky skutočnosti, ktoré im boli predložené. Prípadné rozpory alebo otázky strán sporu boli odstránené pri výsluchu súdnych znalcov na pojednávaní. Dôvodom na nariadenie ďalšieho kontrolného znaleckého dokazovania nemôže byť len subjektívny názor strany sporu o nesprávnosti výsledku znaleckého dokazovania bez uvedenia právne významných dôvodov tvrdenej nesprávnosti. Týmto dôvodom nemôže byť záver strany sporu - žalobcu 1), ktorý je v rozpore so záverom súdneho znalca v tomto konaní, prípadne existencia tvrdení strany sporu, ktoré nie sú podložené žiadnymi dôkazom.»

23. Krajský súd v závere poukázal, že ak okresný súd „... po zhodnotení vykonaných dôkazov, vrátane znaleckého dokazovania a kontrolného znaleckého dokazovania, dospel k záveru, že žalobcovia nepreukázali svoj nárok, t. j. nepreukázali, že časť ich pozemku užíva žalovaný, čím zasahuje do ich vlastníckeho práva, nie je možné ich žalobe vyhovieť, keď neexistuje zákonom stanovený právny dôvod pre určenie vlastníckeho práva žalobcov k časti pozemku žalovaného“.

24. Ústavný súd rozumie frustrácii sťažovateľa, keď po ukončení súdneho konania mu okresný súd vo výroku napadnutého rozsudku nedal odpoveď na otázku, kam „zmizla“ časť jeho parcely (bod 2 tohto rozhodnutia). Predmetom súdneho konania však bolo, či žalovaný zasiahol do vlastníckych práv sťažovateľa a žalobcov v 2. a 3. rade. Keďže z rozsiahleho dokazovania vykonaného v konaní pred okresným súdom táto skutočnosť nevyplývala, okresný súd neporušil základné práva sťažovateľa, keď nevykonal ďalšie dôkazy, ktoré sťažovateľ navrhoval. Ústavný súd navyše poukazuje na časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom okresný súd uviedol, že obaja znalci pripustili, že parcela vo vlastníctve sťažovateľa a žalobcov v 2. a 3. rade bola o istú výmeru zmenšená, táto však netvorí súčasť výmery parcely vo vlastníctve žalovaného, ale „... nachádza sa na inom mieste a to v časti pozemku pri jestvujúcom potoku...“.

25. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 251/2020).

26. Dôvody, prečo všeobecné súdy nevyhoveli dôkazným návrhom, možno považovať vzhľadom na znenie ich odôvodnení za rozsiahle, vyčerpávajúce, zrozumiteľné a logické, a preto tvrdenia sťažovateľa o tom, že okresný súd ani krajský súd nevysvetlili, prečo nevyhoveli jeho návrhom na dokazovanie, možno vyhodnotiť aj bez ich bližšieho posúdenia ústavným súdom ako zjavne nepravdivé.

27. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom

alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takého práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 79/2012).

28. Na tomto základe ústavný súd sumarizuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého rozsudku krajského súdu zasahoval, pretože pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľom označeného práva napadnutým rozsudkom krajského súdu po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu

29. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže v konkrétnej veci uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (aj keď toto posúdenie najvyšším súdom je z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti preskúmateľné ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018).

30. Z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 ods. písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

31. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

„... dovolateľ vyvodzuje jeho prípustnosť z toho, že súdy v konaní nedostatočne zistili rozhodujúce skutkové okolnosti (nezadovážili listinné dôkazy, ktoré navrhoval vyžiadať, nevykonali znalecké dokazovanie na okolnosti, ktoré on navrhoval a nevykonali znalecké dokazovanie spôsobom, ktorý on žiadal). Aj v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov vyššie uvedených skutočností. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012).

... Posúdenie toho, či sa vyhovie návrhu na vykonanie dokazovania a ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, bolo vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania. V rozhodnutí, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 125/1999, najvyšší súd vysvetlil, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Nová právna úprava na samej podstate týchto skorších právnych záverov najvyššieho súdu nič nezmenila.“

32. Ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci boli nezlučiteľné so základným právom strany konania na súdnu ochranu. Skutočnosť, že najvyšší súd kvalifikoval dovolanie sťažovateľa ako neprípustné a že pritom vyslovil právny názor, s ktorým sa sťažovateľ nestotožnil, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa (bod 6.1 tohto rozhodnutia). Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

33. Ústavný súd konštatuje zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti sťažovateľa aj v tejto časti a podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ju odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

34. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite ústavnej sťažnosti (bod 8 tohto rozhodnutia) nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2021

Robert Šorl
predseda senátu